

El diàleg social no se sent

El diàleg social sembla que es refreda, i en el pitjor moment. A Catalunya, patronal i sindicats s'ufanaven fa poques setmanes del bon clima de diàleg entre empresaris i treballadors... Comissions i UGT estaven a punt de signar un acord amb Foment del Treball per fomentar el treball i pacificar les relacions laborals els pròxims anys, uns anys difícils que vindran marcats per les conseqüències dels canvis tecnològics (pèrdua de llocs de treball), la flexibilització de les plantilles i les restriccions en la protecció social.

El 3 de març el Partit Popular va guanyar les eleccions generals: l'acord entre Foment i els sindicats no es va signar (vegeu EL TEMPS de l'1 d'abril). Van guanyar la partida els patrons més passats de rosca i les cúpules de CEOE, de Comissions i d'UGT a Madrid, que no veien clar el pacte. Tot i ser primavera, l'època de parlar dels convenis, la negociació col·lectiva s'ha estancat a tot l'estat espanyol. José María Cuevas, el president que es mereix la patronal espanyola, no obre boca, com si no passés res. Però passa. Si baden, hi haurà primavera calenta.

De moment, la setmana entrant és el Primer de Maig i els sindicats no desaproveiran l'oportunitat, com és lògic. Ara mateix ja hi ha unes quantes vagues importants convocades o a punt de convocar-se. Un dels convenis que no avança és el del sector tèxtil, que dona feina a uns 200.000 treballadors a tot l'estat, sobretot catalans i valencians. La patronal i els sindicats tèxtils discrepen en la flexibilitat de plantilles i en l'augment de sou, uns per massa i uns altres per massa poc. A la Pirelli de Manresa també estan en peu de guerra...

Això és el que toca, ara? Què ha passat realment perquè es refredi l'ambient de diàleg social que hi havia setmanes enrere? La victòria electoral d'Aznar de segur que canviarà moltes coses, però sembla ingenu pensar que el PP farà per llei, amb el vist-i-plau de CiU, les reformes que la patronal sigui incapaç de consensuar amb els sindicats. Si l'aturada en sec que hi ha hagut en les relacions entre empresaris i representants

dels treballadors és per la victòria del PP, malament rai. Algú s'enganya.

A Europa les coses ja no van així. Fa pocs dies, després de dos mesos de negociacions, el govern belga ha tancat un "pacte social" amb patronal i sindicats per millorar la competitivitat de les empreses i reduir l'atur. Un acord inspirat en el cas alemany, on el canceller democristià Helmut Kohl va anunciar a començament d'any un pacte similar per crear dos milions de llocs de treball en cinc anys (EL TEMPS del 5 de febrer). Bon

noi, el també democristià Ignasi Farreres, conseller de Treball de la Generalitat de Catalunya, s'ha ofert per fer de mitjancer entre els sindicats i la patronal catalana perquè tornin a seure al voltant de la taula de negociació...

Els sindicats han canviat de mentalitat i encara hauran de canviar més. Però les patronals hauran de fer el mateix. Ningú farà combregar ningú amb rodes de molí. Els reptes que té l'economia europea al davant són de colló de mico i no se solucionaran a cop de llei. El refredament del diàleg social a Catalunya o a qualsevol altre lloc és un mal negoci. L'altre dia, en una reunió a Barcelona, el lobby europeu de les empreses de telecomunicacions i informàtica avisava dels perills que hi ha al

tombar de la cantonada: si no prenen mesures, les noves tecnologies destruiran llocs de treball molt més de pressa que no pas en crearan.

L'ex-ministre Joan Majó deia que l'adopció de noves tecnologies destrueix llocs de treball, i que gràcies a les noves tecnologies també se'n creen, però que la gent que es quedi en atur probablement no podrà ocupar aquests nous llocs de treball si no s'inverteixen molts més diners en formació. I aquest segurament és només un dels aspectes del moment històric en què es troba el món del treball. Les lleis han de canviar per adaptar-se als nous temps, però també han de canviar altres coses, a través del diàleg entre els sectors afectats. La crisi francesa suscitada recentment per la reforma de la Seguretat Social va ser prou cloqüent i allisonadora per als polítics europeus, que van comprendre que els governs no poden solucionar els problemes de l'economia sense consens social. ■

JORDI FORTUNY

"El polítics europeus han comprès, després de la crisi francesa, que els governs no poden solucionar els problemes de l'economia sense consens social."